Longo i Bolcato el caràcter i l'ambició italiana a Girona

La seva passió pel futbol i l'hoquei patins els va fer abandonar la seva terra natal ben joves per acabar-los portant a una ciutat que els «encanta» i on se senten, a vegades, «millor que a casa»

Longo i Bolcato el caràcter i l'ambició italiana a Girona

Andrea Bolcato enfila cap a l'entrada de Montilivi. Comença a ploure amb força i no es vol mullar, així que accelera el pas. El jugador del Citylift Girona d'hoquei ha trobat un forat a la seva atapeïda agenda (no només s'entrena, sinó que també estudia i treballa). Ha quedat a l'estadi, on se li presenta Samuele Longo, davanter del Girona FC. No es coneixien i és la primera vegada que es veuen, tot i que tots dos fa mesos que comparteixen la mateixa ciutat. I també els orígens. Han nascut al mateix país, tenen la mateixa llengua i provenen de la mateixa regió. Italians del nord, del Vèneto. Tots dos de 25 anys, amb històries similars; vides en què l'esport els va fer abandonar casa seva de joves per conèixer d'altres cultures. Una d'elles, la catalana, que els ha rebut amb els braços oberts. El sentiment ha estat recíproc. Com a casa, enlloc, però a Catalunya, i concretament a Girona, Bolcato i Longo es troben ben a gust.

La presentació és ben ràpida i senzilla. Aquí Samuele Longo, aquí Andrea Bolcato. En un tres i no res, tots dos la fan petar. En italià, és clar. Xerren ràpid, sense embuts i com si es coneguessin de temps enrere. Des que són a la ciutat, cap d'ells ha pogut intercanviar impressions del seu país, la seva cultura, la seva terra. En tenen una oportunitat i no la desprofiten. Segurament, tenen més coses en comú de les que mai s'haurien imaginat. Només els cal deixar-se anar durant una mitja hora per comprovar-ho. Bolcato, fill de Bassano, un dels bressols de l'hoquei a Itàlia, va fer les maletes als 16 anys. El seu destí, una desconeguda Tordera a un indret anomenat Catalunya. «No en coneixia res. Ni sabia que es parlava el català! Va ser tot nou per a mi. L'única referència que tenia era Barcelona. Era el que els deia als meus amics quan em preguntaven on era. Si els parlava de Girona, ben pocs ho relacionaven», explica. Longo encara trigaria més a posar els dos peus aquí, però a la mateixa edat que Bolcato va abandonar Col San Martino, un menut poble del nord d'Itàlia. «Vaig marxar de casa als 16 anys per anar a l'Inter. Milà és al mateix país, però és a més de tres hores en cotxe. Als 19 vaig anar a Barcelona. Coneixia el meu destí, però no hi havia estat mai. No vaig tenir cap problema per adaptar-m'hi i el castellà, en tres mesos l'entenia sense problemes i m'afanyava a fer-me entendre». Més desconeguda li va ser Girona quan aquest últim estiu va decidir per fer les maletes i venir cap aquí. «Només en coneixia l'aeroport! Hi havia estat alguna vegada per agafar el vol que va cap a Treviso (en sentir-ho, Bolcato assenteix). De la ciutat, vaig haver de preguntar al meu representant i a algun company, perquè no en tenia ni idea».

Longo ha necessitat poc temps per quedar encantat amb Girona. Bolcato, que ja fa anys que la coneix, també s'hi troba a gust. Els crida l'atenció que s'hi pugui «fer de tot» en una ciutat «que no és massa gran». «Barcelona m'estressaria, en canvi aquí m'hi moc de meravella. Puc estudiar, entrenar-me, treballar, anar a restaurants...». S'hi afegeix Longo: «Estava acostumat a la tranquil·litat del meu poble, on no hi ha gairebé res, així que aquí m'he

adaptat de meravella. Girona té de tot; és una ciutat amb ànima de poble i això m'encanta».

Cap dels dos ha coincidit amb cap altre italià des que viuen aquí i reconeixen que, per una cosa o per una altra, no els sol ser fàcil escapar-se cap a casa a veure els seus. Ho porta un xic millor Samuele Longo, acostumat a fer les maletes més sovint. «Em porto molt bé amb la família, però no els trobo a faltar. Sabia que, si volia jugar a futbol, tard o d'hora hauria de sortir. Fa temps que estic preparat», explica. Com també admet que «quan tinc un dia lliure ni se'm passa pel cap anar a Itàlia; em passaria més temps viatjant que no pas allà». La seva xicota, que viu i estudia a Roma, el ve a veure sovint. «Si juguem a casa, ve el divendres i marxa el diumenge», diu. Bolcato, a qui se li va fer «difícil» l'adaptació al principi, diu que té moments de tot. «Ho porto bé i malament. Ara millor que abans, però hi ha de tot», confessa. «Es difícil trobar el temps per anar-hi. Algun cap de setmana, si no jugo, m'hi escapo, però sobretot hi vaig a l'estiu», afegeix.

I què hi fa un italià a Girona quan té temps lliure? A Andrea Bolcato ja li agradaria saber-ho. «Estic molt ocupat! Als matins estudio, també treballo i quan no, m'entreno», diu. Si té un forat, té temps per dedicar-se a una de les seves passions, la fotografia. «O si no estic amb la xicota, gironina, i la seva família». Samuele Longo no té tantes ocupacions i, amb les tardes per davant, sol buscar-se la vida per no avorrir-se. «Un dia a la setmana faig classes d'anglès. També vaig a la piscina, faig pilates, vaig a passejar», enumera, abans de confessar que una de les seves passions és «anar al cinema» i que s'hi deixa caure sempre que pot.

Comparant la vida aquí i allà, tots dos coincideixen que a Girona han trobat la tranquil·litat que falta a Itàlia. «La gent, la manera de fer i les relacions entre les persones són diferents. A Bassano la gent potser és més estirada. Aquí m'hi sento millor. Potser perquè ja hi he estat anys, però em veig més gironí que no pas italià, a vegades», deixa anar Bolcato. «M'agrada més la manera de viure d'aquí. Hi ha molta més calma. A Itàlia sempre estem amb presses!», completa Longo.

Diguin el que diguin, la terra tira molt. I si no és per una cosa, n'hi ha una altra que mai falla: la gastronomia. Amants de la cuina italiana, és aquí on sí que admeten que hi ha més d'un plat que troben a faltar. Bolcato, fill d'una família de pastissers, no en té cap dubte. «El tiramisú que fa el meu pare és el millor», assegura. Longo també respon ben ràpid. «Qualsevol tipus de pasta m'encanta. En menjaria sempre». Perquè tant un com l'altre, troben a faltar, i molt, la cuina italiana. «Perquè el que fan passar aquí per cuina italiana no és el mateix ni de bon tros. Per exemple, a la pizza carbonara no s'hi posa nata!», diuen. Ara, Catalunya també els ha entrat per l'estómac. «M'encanten els calçots», diu Longo. «I a mi la truita de patates de la sogra», completa Bolcato.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/01/26/numero-sorteig-girona10-2017/825830.html?utm_source=rss